

- Sagen hjemvises til Retten.
- EUIPO tilpligtes at betale de af appellanten afholdte omkostninger. Subsidiært udsættes afgørelse om sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med den foreliggende appel gør appellanten gældende, at Retten i den appellerede dom har foretaget flere tilsidesættelser af EU-varemærkeforordningen ⁽¹⁾.

For det første har appellanten gjort en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 58, stk. 1, litra a), første punktum, første led. Retten har med urette lagt til grund, at retsbevarende brug af et for et lægemiddel registreret EU-varemærke kun foreligger, når den fornødne lægemiddelgodkendelse er blevet meddelt. Retten har desuden tilsidesat samme bestemmelse, idet den har kvalificeret brug af et EU-varemærke i forbindelse med en klinisk undersøgelse i henhold til artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/83/EF ⁽²⁾ som obligatorisk intern brug og derfor ikke reel brug.

Appellanten har endvidere gjort tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 58, stk. 1, litra a), første punktum, andet led, gældende. Retten har med urette lagt til grund, at en klinisk undersøgelse med henblik på forberedelse af en ansøgning om godkendelse af lægemidlet ikke kan begrunde manglende brug af et varemærke, når der først udtrykkeligt blev ansøgt om den kliniske undersøgelse efter registreringen af varemærket og/eller hvis der ikke anvendes så tilstrækkelige økonomiske midler, som er nødvendige for at afslutte den kliniske undersøgelse så hurtigt som muligt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Helsingin kärjäoikeus (Finland) den 12. december 2017 — Metirato Oy under likvidation mod Den finske stat/Verohallinto og Den estiske stat/Maksu- ja Tolliamet

(Sag C-695/17)

(2018/C 083/17)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin kärjäoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Metirato Oy under likvidation

Sagsøgte: Den finske stat/Verohallinto og Den estiske stat/Maksu- ja Tolliamet

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13, stk. 1, i direktiv 2010/24/EU ⁽¹⁾, for så vidt som det heri bestemmes, at [org. s. 5] fordringer, for hvilke der er fremsat anmodning om inddrivelse, i den bistandsøgte medlemsstat skal behandles på samme måde som hvis det drejede sig om den bistandsøgte medlemsstats egne fordringer, fortolkes således,

- a) at den bistandssøgte medlemsstat også er part i en retssag, der vedrører tilbagebetalingen af de beløb, der er blevet betalt som følge af inddrivelsen, eller
- b) at den bistandssøgte medlemsstat alene forestår inddrivelsen af fordringen i forbindelse med eksekutionen og anmelder fordringen i en egentlig insolvensbehandling, mens den bistandssøgende medlemsstat derimod i forbindelse med en omstødsessag, der vedrører omfanget af de aktiver, der indgår i insolvensboet, er sagsøgte?
- 2) Skal direktivet fortolkes således, at en anden stats fordringer på grundlag af en anmodning om inddrivelse inddrives med de samme midler, men dog således, at de inddrevne aktiver forbliver adskilte og ikke blandes med den bistandssøgte stats aktiver, eller således, at de inddrives sammen med statens egne fordringer og derfor blandes med den bistandssøgte medlemsstats aktiver? Med andre ord: Har direktivet alene til formål at forbyde, at en anden stats fordringer stilles ringere?
- 3) Kan en retssag, der vedrører en omstødelse ved insolvens, sidestilles med en tvist vedrørende eksekutionsforanstaltninger som omhandlet i artikel 14, stk. 2, og kan det på grundlag heraf sluttes, at den bistandssøgte medlemsstat i henhold til direktivet også er sagsøgte i denne retssag?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2010/24/EU af 16.3.2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT 2010, L. 84, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Tjekkiet) den 15. december 2017 — D.H. mod Ministerstvo vnitra

(Sag C-704/17)

(2018/C 083/18)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: D.H.

Sagsøgt: Ministerstvo vnitra

Præjudicielt spørgsmål

Er fortolkningen af artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU ⁽¹⁾ (EUT 2013, L 180, s. 96) sammenholdt med artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for national lovgivning, der ikke tillader Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) at prøve en retsafgørelse om frihedsberøvelse af en udenlandsk statsborger, efter at frihedsberøvelsen af den udenlandske statsborger er afsluttet?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 180, s. 96.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Svea hovrätt (Sverige) den 15. december 2017 — Patent-och registreringsverket mod Mats Hansson

(Sag C-705/17)

(2018/C 083/19)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Svea hovrätt